

Sărbătorirea semicentenarului Muzeului de istorie a municipiului București, înnumărată de înalta apreciere ce i-a fost acordată de către organele de partid și de stat; ordinul Meritului Cultural clasa I, a prilejuit multiple manifestări, în rîndul cărora putem include și publicarea lucrării aici prezentată.

Editarea cărții Muzeul de istorie a municipiului București — autori dr. Florian Georgescu, Panait I. Panait și Petre Dache, după un deceniu de la tipărirea unei lucrări tratînd o temă asemănătoare, autori Fl. Georgescu și Paul Cernovodeanu, este o necesitate determinată nu numai de epuizarea primei apariții, ci mai ales de amplificarea activității muzeului în această perioadă, de îmbunătățirea structurală a expoziției de bază și de sporirea numărului unităților coordonate sau afiliate.

Sensibil îmbunătățită, prin strădania reușită a autorilor de a prezenta întreaga complexitate a problemelor activității muzeografice, printr-o mai bună compartimentare a materialului, lucrarea în discuție, reflectă stadiul cercetării istorice și activității muzeografice, naționale și locale.

Încă de la început, se remarcă inițiativa reușită, de a încadra mișcarea muzeografică națională, în contextul mișcării muzeografice europene. Sînt prezentate astfel, particularitățile naționale specifice, ale creării unui patrimoniu muzeistic național cit și strădaniile unor eminențe personalități de a constitui unități muzeale originale care, „să crească din nevoile noastre proprii, din pămîntul țării, din firea și din nevoile culturale ale poporului nostru” după cum arăta Gr. Antipa.

Orășul București, a avut cînslea de a adăposti prima instituție muzeală din Țara Românească, creată în 1834: Muzeul național, instituție cu un profil complex. După un răstimp de trei decenii, printr-un decret emis de domnitorul Alexandru Ioan Cuza, s-au creat, tot aici; Muzeul de anticități, Muzeul de științele naturii și Pinacoteca.

Un alt merit al lucrării, este precizarea momentului nașterii muzeului municipal în anul 1921. El își are începutul, după părerea autorilor, în hotărîrea Comitetului Comunal al primăriei București, izvorită din propunerea de înființare a unui muzeu comunal a primarului dr. Gheorghian, hotărîre la care se referă N. Iorga în „Neamul Românesc” din 1 iulie 1921.

Este prezentată detaliat, activitatea de alcătuire a patrimoniului, preocuparea pentru asigurarea unui local corespunzător și a personalului necesar.

Enumerînd prea desele schimbări ale sediului muzeului, autorii subliniază urmările nefaste ale repetatelor mutări.

Amintind spiritul acordat muzeului de primari ca: dr. Gheorghian, prof. A. Teodorescu, Dem. I. Dobrescu, lucrarea relevă că abia în anii puterii populare, muzeul municipal a obținut înțelegerea și prețuirea meritată.

Fundamentindu-și activitatea, pe baza concepției materialismului istoric, definindu-și sensul și conținutul preocupărilor în conformitate cu dezideratele majore ale epocii contemporane, muzeul a devenit o instituție activă de cercetare și documentare, un mijloc important de cunoaștere și răspândire a istoriei Bucureștilor. Lucrarea precizează, că s-a acordat și se acordă o deosebită importanță cercetării științifice, activitate considerată de colectivul de specialiști al muzeului, ca mijloc eficient în slujba valorificării patrimoniului. Rezultatele muncii de cercetare, au fost materializate într-o serie de studii, articole, lucrări monografice, culegeri de documente, lucrări de sinteză, prezentate pe larg de către autorii lucrării. Analizând activitatea de cercetare științifică, este prezentat succint dar sugestiv un alt aspect al acesteia: ciclul de comunicări și conferințe.

Meritul lucrării în discuție, este și acela de a nu analiza unilateral munca din muzeu. Precizând, că muzeul nu se limitează numai în a pune la dispoziția publicului valori semnificative, ea subliniază că acesta, contribuie multilateral la opera de culturalizare și educare a maselor, la formarea concepției științifice despre lume și viață. Pentru realizarea acestei meniri, se acordă deosebită atenție muncii culturale educative, atât prin intermediul expoziției de bază cât și cu ajutorul altor forme de activitate ca: expoziții temporare și itinerante, conferințe, simpozioane, lectorate. Lucrarea prezintă analitic, toate aceste forme ale activității culturale educative, relevând ponderea acestor manifestări în viața culturală a Capitalei. Capitolul al doilea, prezintă istoricul palatului Suțu, sediul Muzeului de istorie al municipiului București.

Autorii fac mai întâi referire, la vestigiile arheologice din sec. XVI-lea, scoase la iveală cu ocazia cercetărilor din anul 1958. Sînt analizate apoi, documentat, informațiile referitoare la viitoarele proprietăți ale familiei Suțu și etapele construcției acestui impunător edificiu la definitivarea căruia a contribuit inspirat sculptorul Karl Stork. Este amintit mersul proprietății acestui palat, de la postelnicul Costache Grigore Suțu, la fiul său Grigore Suțu, la nepotul acestuia Constantin apoi la diferite instituții printre care și Primăria Bucureștilor.

Pornind de la ideea exprimată într-un capitol anterior, că „expoziția de bază constituie unul din obiectivele centrale ale activității unui muzeu, fiind unul din punctele esențiale de contact cu publicul” ... „că ... „ea reprezintă în ultima instanță o încununare a întregii activități și un indiciu concludent al stadiului care l-a atins instituția muzeală într-o etapă dată”, autorii au acordat cum era și firesc, aproximativ o treime din structura lucrării problemelor expoziției de bază. Într-un cuprinzător capitol, ce se întinde pe 66 pagini, prin prezentarea tematicii și structurii expoziției găzduită în cele 14 săli ale palatului Suțu, se realizează un adevărat film al acesteia.

Tratîndu-se prima secție a expoziției de bază, se precizează că ea ogîndește viața comunităților omenești de pe teritoriul orașului București, din comuna primitivă pînă în zorii orînduirii feudale.

Pornind de la prezentarea celor mai vechi indicii de existență omenească din această zonă, apreciate în urma investigațiilor arheologice ca avînd o vechime de 150 000 de ani, continuînd cu exponatele din necropola neolitică de la Căldăraru, lucrarea se oprește cu insistență la capodopera artei neolitice — Zeița de la Vidra. Este amintit apoi, modul în care sînt ilustrate în expoziția de bază, caracteristicile epocilor bronzului și a fierului pe aceste meleaguri, cît și situația acestei zone pînă în secolul al X-lea.

Autorii remarcă, contribuția cercetărilor muzeului, la cunoașterea culturii materiale și spirituale a geto-dacilor, a relațiilor și așezărilor geto-dace autohtone cu imperiul roman, a problemelor raporturilor populației autohtone cu popoarele

migratoare (sec. III—X) și a problemei continuității vieții populației băștinase pe aceste meleaguri. Se apreciază, că folosindu-se un bogat și interesant material, aceste probleme sînt prezentate în expoziția de bază, nuanțat.

Analitic și sugestiv, lucrarea reflectă modul în care secția feudală, ilustrează în spațiul ce-i este afectat, o tematică de o complexitate și o întindere deosebită: de la problemele privind secolele X—XIII pînă la perioada premergătoare revoluției burghezo-democratice de la 1848.

Este meritorie, sublinierea repetată, privind contribuția arheologiei bucureștene din ultimul deceniu, la completarea datelor extrem de sărace privind teritoriul orașului, în secolele X—XIII, date care au adus o contribuție remarcabilă la elucidarea problemei/continuității vieții populației din această zonă.

Se fac referiri și la prezentarea problemelor tradiției fondării orașului București, a primei atestări documentare a acestuia în hrisovul din 29 septembrie 1459. Este urmărită disputa dintre cele două reședințe voievodale ale Țării Românești, Tîrgoviștea și București, surprinzîndu-se apoi importanța crescîndă a orașului de la Dimbovița. Menționînd felul în care se reflectă în expoziția de bază și alte probleme ale epocii feudale, lucrarea apreciază că pentru prezentarea vieții social-politice, economice și culturale de la sfîrșitul sec. XV pînă spre sfîrșitul celui de al XVII-lea, cu aspectele luptei antiotomane încercarea de unire a țărilor române din timpul glorioasei domnii a lui Mihai Viteazul, cu aspecte ale răscoalei antifeudale din 1633, a momentului stabilirii definitive a reședinței oficiale a Țării Românești la București, colectivul secției feudale a folosit o complexă suită de materiale. Orașul București înregistrează o deosebită dezvoltare în timpul lungii domnii a lui Constantin Brîncoveanu surprinsă în muzeu prin piese de o mare valoare, dintre care lucrarea amintește: sabia domnitorului, medalia emisă cu prilejul împlinirii a 60 de ani, un lot de documente originale, schițe și fotografii ale construcțiilor brîncovenesti.

Evenimentele din 1821 legate puternic de București, sînt prezentate nuanțat după aprecierea autorilor, prin expunerea facsimilului proclamației de la Padeș, a unor stampe, fotografii, schițe, arme, toate ilustrînd cauzele mișcării revoluționare, momentele desfășurării ei.

Este analizat și modul în care sînt reflectate în expoziție aspectele social-economice și culturale ale Bucureștilor pînă în preajma revoluției burghezo-democratice de la 1848.

Anul revoluționar 1848, constituie începutul prezentării în expoziția de bază, a epocii moderne.

O bogată suită de exponate, dintre care unele de valoare națională, au permis colectivului secției moderne, să prezinte complex și nuanțat, problema rolului orașului București ca centru al pregătirii și desfășurării evenimentelor petrecute în Țara Românească. Remarcînd reușita acestui colț din expoziția de bază, lucrarea prezintă o parte din piesele valoroase care ilustrează tema amintită, un exemplar original al proclamației de la Islaz, acte emise de guvernul provizoriu, facsimile ale unor documente, litografii, ziare ale timpului, un portret al lui N. Bălcescu atribuit lui Gh. Tattarescu, costume etc. Autorii prezintă apoi, modul în care este reflectat în expoziția de bază, un alt moment al epocii moderne — unirea Moldovei cu Țara Românească cu aspectele sale specifice: lupta pentru realizarea unirii și aportul maselor populare bucureștene la aceasta, măsurile și reformele adoptate în timpul domniei lui Alexandru Ioan Cuza.

Secția modernă, ilustrează în expoziția de bază și problemele dezvoltării economice și edilitare a orașului București de la mijlocul secolului al XIX-lea pînă la războiul de independență. Acestea sînt punctate prin măchete, fotografii, docu-

mente prezentind momente ale creării unor întreprinderi ca moara Assan, fabrica Lemaltre, fabrica Tonola, a Gării Filaret și a Gării de Nord probleme ale alimentării cu apă și canalizare a Dimboviței, a iluminatului public și a telecomunicațiilor.

O bogată suită de stampe, fotografii, desene, arme, evocă războiul pentru cucerirea independenței de stat a României 1877—1878 și aportul populației bucureștene la victoria armatelor ruso-române-bulgare.

Lucrarea menționează, că momentele luptei clasei muncitoare și ale organizațiilor sale, pînă la sfîrșitul sec. al XIX-lea sînt ilustrate prin documente ca: petiția pentru acordarea repaosului duminical, ziare, statutele diferitelor organizații, prima ediție franceză a Capitalului care a circulat la București, documente, ziare și fotografii înfățișînd activitatea Cercurilor Socialiste, Clubului Muncitorilor și a P.S.D.M.R.

Prezentarea epocii moderne, se încheie cu analiza modului de ilustrare în expoziția de bază a problemelor economice, politice și culturale ale orașului la sfîrșitul secolului al XIX-lea și la începutul secolului al XX-lea.

Lucrarea continuă cu analiza modului de reflectare în expoziția de bază a problemelor de istorie contemporană bucureșteană. Pentru prezentarea primului război mondial și a implicațiilor lui asupra orașului București, colectivul secției contemporane expune: schițe, ordonanțe, încunoaștinări, fotografii, ordonanțe de rechemări, toate explicînd sugestiv, ce a însemnat războiul pentru bucureșteni, cu cele 707 zile de ocupație străină.

Este prezentat apoi, modul de ilustrare a problemei intensificării luptelor revoluționare și a creării P.C.R. Au fost expuse astfel, piese care se referă la demonstrația de la 13 decembrie 1918; harta întreprinderilor care au participat la această acțiune, fotocopii după rapoartele Siguranței din care reiese starea revoluționară din Capitală la Greva generală din octombrie 1920 dintre care un facsimil al ziarului „Socialismul”. Sînt amintite exponatele prezentînd desfășurarea Congresului I. P.C.R.: textele privind lucrările Congresului I, macheta sălii din str. Sf. Ionică, fotografii.

Lucrarea analizează apoi, ilustrarea în expoziție, a problemelor vieții economice, sociale, politice și culturale a Bucureștilor între cele două războaie mondiale. Sînt amintite fotografiile înfățișînd uzinele Malaxa, Wolff, aspecte de la mari expoziții economice, fotografii care prezintă procesul modernizării orașului cu trăsăturile lui specifice, scrisoarea originală din 1931 prin care George Enescu își exprimă satisfacția față de transformările înnoitoare din oraș. Manuscrise, fotografii, cărți cu autografe, evocă personalități ale culturii noastre care și-au desfășurat activitatea în București între cele două războaie mondiale.

Înțelegerea luptelor revoluționare ale manifestărilor de la Grivița din ian.-febr. 1933, se realizează parcurgînd exponatele care le ilustrează, amintindu-se printre altele: fotografii care evocă evenimentele, macheta atelierelor pe care sînt marcate locurile istoricelor bătălii, documente.

Deși scos în afara legii, P.C.R., a desfășurat o intensă activitate împletind formele luptei legale cu cele ilegale. Ideea este subliniată în expoziție, prin fotografii, facsimile, grafice, ilustrînd activitatea organizațiilor democratice și antifasciste din Capitală.

Ultima parte a expoziției de bază, prezintă Bucureștii în timpul revoluției democrat-populare.

Pentru început, lucrarea analizează, modul de reflectare a problemei pregătirii și îndeplinirii insurecției naționale antifasciste armate.

Se remarcă existența documentelor referitoare la activitatea P.C.R. pentru realizarea Frontului Patriotic Antihitlerist, a Frontului Unic Muncitoresc și a Blocului Național Democrat, fotografiile ale caselor legate de pregătirea și desfășurarea insurjecției naționale antifasciste, o hartă luminoasă prezentând etapele istoricului eveniment, uniforme, arme, ziare.

Este analizat amplu și sugestiv întregul proces revoluționar, început în august 1944 reflectat prin: documentele referitoare la programul Frontului Național Democrat, documente și fotografii prezentând rolul maselor bucureștene și lupta împotriva reacțiunii și a instaurării regimului de dictatură revoluționară democratică a muncitorilor și țăranilor de la 6 martie 1945, facsimile, ziare prezentând reformele și măsurile economice adoptate de guvernul dr. P. Groza în anii 1945—1947.

O sută de exponate, prezintă nuanțat momentele desfășurării Conferinței Naționale a P.C.R. din octombrie 1945 și a alegerilor parlamentare de la 19 noiembrie 1946.

Lucrarea dezbate și alte probleme prezentate în expoziție: ca proclamarea Republicii Populare Române, congresul pentru realizarea unității politice a clasei muncitoare din februarie 1948, naționalizarea principalelor mijloace de producție 11 iunie 1948, proclamarea Republicii Socialiste România, lucrările congresului al X-lea al P.C.R.

Două hărți luminoase, prezintă aspecte economice, edilitar urbanistice, culturale și comerciale ale dezvoltării orașului București, în anii noștri. Amintind despre darurile primite de orașul București prezentate în expoziția de bază, autorii încheie cel de al III-lea capitol.

Patrimoniul muzeului, este alcătuit dintr-un număr mult mai mare de obiecte, decât cele prezentate în expoziția de bază.

Pornind de la această stare de fapt, autorii consacră cel de al IV-lea capitol al lucrării, colecțiilor muzeului. Se face o analiză sistematică a patrimoniului muzeal, subliniindu-se creșterea continuă a acestuia, creștere ce s-a intensificat în ultimele decenii. Lucrarea amintește că dacă în 1950 muzeul deținea 24129 piese, în 1971 patrimoniul său ajunge la cca. 150.000 obiecte, grupate în 12 colecții. Această creștere exprimă sprijinul acordat acestei instituții în anii puterii populare, de către organele de partid și de stat, cit și preocuparea colectivului de specialitate pentru lărgirea patrimoniului.

Dar autorii, nu se limitează numai la o analiză cantitativă a patrimoniului. Folosind criterii științifice de apreciere, ei fac o sistematică analiză calitativ valorică, a fiecărei colecții în parte.

Prezentind colecția de obiecte arheologice, lucrarea remarcă existența unui bogat material provenit de la stațiunile Gîlna III, Fundeni, Snagov, Popești-Novaci, Tei, Militari, Străulești, Băneasa, Curtea Veche. Deosebit de apreciate sînt tezaurul descoperite pe șantierele de construcții sau săpături arheologice: cel de la Gîstești din sec. XV—XVI, din Piața Palatului sfîrșitul sec. XVIII, de pe șoseaua Băneasa Străulești sec. XVIII—XIX, marele tezaur de la Colțea din sec. XVII—XIX, ș.a.

Analizînd colecția de numismatică, medalistică și sigilografie, autorii precizează că în depozite se păstrează emisiuni monetare antice, medievale, moderne românești și străine. Dintre piesele valoroase, autorii remarcă printre altele pecetea de oțel ce a aparținut lui Alex. Mavrocordat lucrată în 1782, cea a domnitorului Alex. D. Ghica, pecetea de argint, avînd gravată stema Mitropoliei Ungro-Valehiei, stemele județelor Țării Românești și numele mitropolitului Neofit, cu menționarea anului 1840.

Colecția de fotografii, cuprinde fotografii, clișee pe sticlă, filme. Din această colecție sînt amintite cele 22 fotografii originale și copii, executate în 1856 de Angerer, filmele privitoare la reînnumirea oșamentelor lui C-tin Vodă Brîncoveanu, la lucrările de sistematizare inițiate de primarul Dem. I. Dobrescu, precum și fotografiile reprezentînd aspecte ale luptei clasei muncitoare și transformările din București în anii puterii populare.

Analizînd colecția de documente lucrarea amintește cel mai vechi hrisov referitor la orașul București deținut de muzeu, emis de Mihnea al II-lea la 12 nov. 1582, suita de hrisoave aparținînd cancelariilor lui Basarab II, Vlad Călugărul, Radu de la Afumași, Matei Basarab, Șerban Cantacuzino, C-tin Brîncoveanu, precum și documente referitoare la revoluția de la 1848, la unirea Țării Românești cu Moldova, mesaje transmise Bucureștilor la 20 sept. 1959, de către locuitorii altor capitale ale lumii.

Este prezentată apoi colecția de hărți și planuri cu piesele sale cele mai valoroase : lucrările cartografice din sec. al XVI executate de Iacob Castaldo, Abraham Ortelius, sau hărți ale lui Baptista, Hamanni, W. Laxius, I. Sambucus, G. Mercator, etc. Sînt apreciate ca avînd o mare însemnătate istorică, planurile executate de Fr. Purcel și F. Ernst, Rudolf Borroczyn.

Autoriî remarcă tablourile din colecția de artă plastică cum sînt de pildă o serie de portrete, sau lucrările create de N. Grigorescu, Th. Pallady, C. Juquidî, D. Ghiață, ș.a. Din colecția de stampe, gravuri, litografii, lucrarea menționează litografiile executate după desenele lui L. Mayer, A. Raffet, M. Bouquet, Ch. Doussault, D. Lancelot.

Sînt apoi prezentate colecțiile de mobilier istoric, cea de arme, uniforme, steaguri, de costume, obiecte de cult, făcîndu-se și acestora o analiză atît cantitativă cît și calitativă.

La sfîrșit este amintit, sumar, poate prea sumar, fondul bibliotecii.

Ultimul capitol, cel de al V-lea se referă la unitățile anexate sau afiliate Muzeului de istorie a municipiului București.

Pentru început, este prezentată Colecția Maria și Dr. G. Severeanu, subliniîndu-se că ea este rodul strădanilor pasionate și a eforturilor materiale ale familiei dr. G. Severeanu. Colecția deține piese de mare valoare, unele chiar internațională, cuprinzînd obiecte din comuna primitivă, antichități grecești, geto-dace, romane, relicve medievale, tablouri, ceramică, bronzuri, obiecte de argint, de aur, monede, ornamente, stampe. Lucrarea prezintă o mare parte a acestora din care am reținut : tezaurul de falere și inele de pîr de la Ostrovul Mare, tezaurul de la Argeș, piese de bronz de concepție alexandrină, vase corintice și attice. Se relevă că dintre valorile incontestabile ale colecției Severeanu, fac parte fondul numismatic și obiectele de artă geto-dacă, amintindu-se tezaurul de la Epureni (Huși), Petroșani (Dîmbovița) Inotești, depozitele de la Arad, Alud, Severin.

O altă expoziție, este cea permanentă de numismatică. Lucrarea analizează tematica acestei expoziții și felul în care este ea reflectată în expoziție. Este redată sugestiv, evoluția monedei pe plan internațional și național, schimburile în natură, primele emisiuni monetare în sclavagism, emisiunile geto-dace, probleme monetare ale țărilor române de-a lungul timpului, ajungîndu-se la prima emisiune monetară românească și la problemele monetare ale zilelor noastre. Expoziția prezintă și o bogată colecție de medalii referitoare la evenimente din București.

Muzeul pompierilor, este apreciat de autori, ca o realizare muzeală cu totul originală. Folosînd un bogat material ilustrativ, colectivul muzeului prezintă momente ale luptei omului contra incendiilor în diferite etape ale istoriei cît și aspecte ale organizării pazei contra incendiilor în anii democrației populare.

Muzeul C.I. și C.C. Nottara, face după aprecierea lucrării „o minunată incursiune în istoria teatrului și a muzicii românești, din prima jumătate a secolului nostru”. El prezintă personalitatea celor doi mari oameni de cultură. Sînt amintite cîteva din exponatele prezente în acest muzeu: volumul lui Chrisante Nottara, colecția de fotografii, redîndu-l pe C. I. Nottara în cîteva din cele 800 roluri interpretate în prodigiosa sa carieră, pianul și una din violoncelurile lui C. C. Nottara. Muzeele memoriale „prof. dr. B. Babeș”, „prof. dr. Gh. Marinescu” prezintă viața și activitatea acestor savanți. Lucrarea amintește că, folosind o bogată gamă de obiecte muzeistice, documente, manuscrise, lucrări personale, colecțiile muzeelor respective prezintă atît aspecte ale biografiei doctorilor Babeș și Marinescu cît mai ales opera lor științifică și socială.

Colecția de artă comparată, urmărește în esență după părerea autorilor „punerea în valoare a obiectelor de artă românească, scoaterea în evidență a, frumuseții și perfecțiunii lor artistice. Sînt expuse astfel, covoare din Moldova, scoarte oltenesti, ceramică din Oboga și din alte zone, obiecte de lemn din diferite regiuni, tablouri de N. Grigorescu, Șt. Luchian, Th. Pallady, alături de farfurii de Strassburg, Newers, mobilier personal din sec. XVIII, vase de Delft, farfurii de Boemia și lucrări de Van Gogh, Dürer, Callot, Delacroix.

Lucrarea prezintă modul în care Muzeul memorial George Bacovia ilustrează aspecte ale vieții și operei poetului. Sînt prezentate încăperile, unde a locuit G. Bacovia camera sa de lucru, fotografii, facsimile, obiecte personale, vorbind despre ambianța intimă în care poetul și-a creat opera, integrată definitiv în cultura universală.

O altă unitate prezentată este Muzeul dr. N. Minovici, care prin gama largă de obiecte de artă populară din toate colțurile țării, îl face pe vizitator să înțeleagă mai temeinic valoarea artistică și estetică de un deosebit rafinament, a creației poporului nostru.

Ultimul obiectiv prezentat este Observatorul astronomic popular, unitate cu profil unic, ce prezintă momente din istoria astronomiei universale și naționale, efectuînd observații asupra astrelor cerești și a microclimatului.

Lucrarea este completată de un important număr de ilustrații.

Considerăm însă, că structura cărții s-ar fi îmbogățit printr-o prezentare mai amplă a unităților afiliate, a fondului bibliotecii și eventual a muncii de restaurare. Evident, aceste precizări, nu știrbesc cu nimic valoarea reală a lucrării. Ea se adresează în primul rînd, vizitatorilor interesați să cunoască problemele de istorie ale orașului București, să înțeleagă mai bine, felul în care ele sînt reflectate în expoziția de bază. Rezumatul în limba franceză, inserat la sfîrșitul lucrării, face ca aceasta, să prezinte interes și pentru vizitatorii de peste hotare.

Meritul lucrării, este și acela că subliniază activitatea complexă și atît de bogată în semnificații a colectivului de muzeografi, imbinare a cercetării științifice cu munca de conservare, de îmbogățire a patrimoniului muzeal și cu activitatea cultural-educativă. Ceea ce se remarcă, pregnant de la primul la ultimul capitol al lucrării, este nu numai competența peremptorie a celor trei autori, dar și pasiunea acestora pentru probleme de istorie și muzeografie. Prin prezentarea multilaterală și amănunțită a aspectelor muncii muzeului, prin analiza detaliată a tematicii expoziției de bază, lucrarea constituie un util îndreptar metodologic, prezentînd interes și pentru specialiști.

ELEONORA COFAS